

Arrest

nr. 315 130 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.Z. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en bent afkomstig van stam Sultankhel. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op (...) in het dorp Sultankhel regio Basawal in district Mohmandara in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, twee broers, zus en paternale oom. U bent vier jaar naar school gegaan en volgde koranles in de moskee. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan, maar u hielp uw vader wel met metsen.

U verklaart dat u problemen had met de taliban die geregeld naar uw dorp kwamen om de imam te bezoeken. Als ze in het dorp waren, maakten ze gebruik van uw gastenkamer om er te eten en slapen. Op een maandagavond kwamen opnieuw meerdere talibs langs om te eten. Uw oom, K.R. (...), bracht hen wat etensresten van die avond, maar het was niet voldoende. Ze werden kwaad omdat er geen vers eten voor hen was klaargemaakt en sloegen uw oom met hun wapens. Uw moeder werd kwaad en riep de talibs toe dat ze wreed en onmenselijk waren. Nadien heeft ze diezelfde avond nog getracht de wonden van uw oom te

verzorgen, maar dit was niet voldoende. De volgende ochtend vroeg uw oom om mee te gaan naar het ziekenhuis in het districtscentrum. Op weg naar het ziekenhuis passeerden jullie het districtshuis waar uw oom de talibs heeft aangegeven bij de commandant. Hij vertelde ook aan de commandant dat de taliban vaak naar de moskee in het dorp kwamen en dat de imam die ze daar bezochten zelf ook een talibanrechter was. Nadien gingen jullie naar het ziekenhuis. Vrijdagavond kwamen de taliban opnieuw langs om te eten en slapen. Diezelfde nacht volgde een inval van de overheid op uw huis en enkele omliggende huizen. Ze hebben u, uw vader en uw oom vastgebonden en een zak op jullie hoofd geplaatst. Enkele vrouwelijke agenten hebben uw moeder, broers en zus meegenomen naar een andere kamer. Na ongeveer twee uur heeft de overheid de aanval gestaakt en uw huis verlaten. Dorpsgenoten zijn binnengekomen en hebben u bevrijd. De gastenkamer was helemaal vernietigd en er was bloed op de grond. Later op de avond kwamen de taliban langs. Ze begonnen hard op de voordeur te kloppen. Uw vader ging kijken. De taliban vroegen uw vader om zowel u als uw oom naar buiten te brengen omdat ze informatie hadden dat u en uw oom hen verklikt hadden bij de overheid. Uw vader antwoordde dat jullie niet thuis waren, maar de taliban geloofden hem niet en sloegen hem op zijn hoofd. Nadien zijn ze uw huis binnengevallen, waar ze uw oom hebben gevonden. Hij probeerde weg te lopen, maar de taliban hebben hem in de rug geschoten. Op dat moment bevond u zich met uw moeder, broers en zus vlakbij de muur. Toen jullie de gewerschoten hoorden, zijn jullie gevlucht naar de burens. Daar hoorden jullie de taliban uw naam roepen. Toen ze u niet vonden gingen de taliban weg. Meteen daarna is de buurvrouw komen zeggen dat de taliban uw oom hebben neergeschoten en dat ze uw vader hebben meegenomen. De buurman heeft jullie geholpen om jullie tot bij het huis van uw maternale oom te brengen. Toen uw maternale oom hoorde dat oom K.R. (...) was neergeschoten, is hij meteen samen met de buurman naar uw dorp gereden om te kijken wat er aan de hand was. Hij heeft uw oom K. (...) nog naar het ziekenhuis gebracht waar hij echter is gestorven aan zijn verwondingen. Toen uw maternale oom in het dorp was, hebben de dorpingen hem gewaarschuwd dat de taliban naar u op zoek waren. Daarom besloten uw maternale oom en moeder dat u het land moest verlaten. Uw maternale oom heeft een smokkelaar gecontacteerd.

U bent rond december 2019 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland heeft ongeveer één jaar geduurd. U heeft in Roemenië op 10 november 2020 en in Oostenrijk op 3 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 28 december 2020 en u heeft hier twee dagen later een verzoek om internationale bescherming ingediend als niet-begeleide minderjarige. Op 31 mei 2022 is van rechtswege de voogdij over u verstreken.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban uit wraak. Sinds uw vlucht hebben de taliban tot één jaar nadien uw familie en dorpsgenoten benaderd met de vraag waar u zich bevindt. Ze antwoordden telkens dat ze u sinds de feiten niet meer gezien hebben. Ongeveer vier maanden na uw vlucht, toen u zich in Servië bevond, hebben de taliban uw vader vrijgelaten.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u een kopie van volgende zaken neergelegd: de taskara van uzelf, uw vader, moeder, twee broers en zus. Daarnaast heeft u een bundel foto's neergelegd die volgende zaken afbeelden: de school en moskee van het dorp, de voorpoort van uw huis, de vernielde gastenkamer, uzelf met uw vrienden, uw paternale oom voor en na zijn verwondingen, en slachtoffers van gewelddaden door de taliban. U legde tevens attesten voor inzake de mentale problemen die uw vader kent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door DVZ steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u problemen heeft door de acties van uw oom. Zo is uw relaas doorspekt met onwaarschijnlijkheden, onaannemelijkheden en incoherenties.

Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom uw oom ook nog maar het minste risico zou nemen om de taliban te verklikken. U verklaarde immers zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, gestraft wordt. Zo werden mensen die de regels niet opvolgden geslagen en meegenomen (CGVS, p. 10). Daarnaast legde u ook foto's neer van slachtoffers die volgens u doodgeschoten waren omdat ze verdacht werden van samenwerken of samenzweren met de overheid (CGVS, p. 9, 13). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u en bij uitbreiding uw familie kennis hebben over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u en uw familie een zeker besef hebben van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben. Zeker als deze acties de taliban expliciet benadelen. Want dit zijn toch bijzonder kille vooruitzichten die u schetst aan de hand van zowel verklaringen als foto's. Ze dienen immers om de mensen af te schrikken van samenwerking met de overheid. Toch bleken deze zaken uw oom totaal niet te intimideren, ondanks het besef dat hij heeft van de gevolgen. Zo verklaart u dat uw oom op weg naar het ziekenhuis de taliban heeft aangegeven aan het hoofd van het districtshuis (CGVS, p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het gevaarlijk kan zijn om de taliban te verklikken aan de overheid, verklaart u dat uw oom heel boos was omdat hij meerdere keren geslagen was door de taliban en daarom dus geen schrik meer had voor de gevolgen (CGVS, p. 17). Later voegt u er ook aan toe dat hij jong en ongehuwd is en dat hij daarom zo reageerde (CGVS, p. 18). Deze argumentatie houdt echter geen stand. Ondanks dat er enig begrip opgebracht kan worden voor de situatie van uw oom en hij daarvoor gerechtigheid wilde, is het toch onwaarschijnlijk dat iemand zomaar voorbijgaat aan en helemaal geen rekening meer houdt met de mogelijke dodelijke gevolgen van zulke acties. Daarnaast verklaart u dat uw vader hem meermaals heeft afgeraden en zelfs tegengehouden om aangifte te doen, dit met als doel uw familie te beschermen. Dit bevestigt dat uw oom op de hoogte was gebracht van de gevaren en de risico's dus kende, ondanks dat hij nog jong was. Bovendien, zowel zijn leeftijd als zijn burgerlijke status zijn geen afdoende verklaring voor zijn risicovolle houding en zijn tevens geen bewijs dat hij geen weet of besef had van de gevaren die zijn acties met zich meebrachten. Wanneer u later nogmaals met deze zaken wordt geconfronteerd, stelt u dat u niet wist dat de taliban het te weten zouden komen (CGVS, p. 18). Ook dit argument houdt geen stand. U en uw familie waren immers geen onbekenden voor de taliban aangezien ze wekelijks langs uw huis passeerden. Bijgevolg is het toch een bijzonder groot risico om hen te verklikken aangezien ze u en uw familie gemakkelijk konden terugvinden. Zulk gedrag is niet alleen eigenaardig en onlogisch, maar tevens onverenigbaar met de veiligheidssituatie die uzelf eerder al had geschetst. Door deze actie heeft uw oom immers de veiligheid van uw familie op het spel gezet. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het informeren van het districtshuis u en uw familie enkel nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom uw oom zulk groot risico zou nemen.

Ten tweede is het toch frappant dat u niemand van uw familie heeft gewaarschuwd over de acties van uw oom, terwijl u zelf toch ook ongerustheid uitte (CGVS, p. 17). Dinsdagochtend hebben jullie de taliban verklikt, maar pas vrijdagavond vond de aanval op het huis plaats. Dit wil zeggen dat u drie dagen lang met dit geheim heeft rondgelopen. Toch nam u op geen enkel moment het initiatief om uw vader te waarschuwen over het potentieel nakende gevaar. Wanneer u geconfronteerd wordt met dit gegeven, antwoordt u dat uw oom u had opgedragen niets te zeggen tegen uw vader. U voegde er ook nog aan toe dat u niet kon vluchten want de taliban zouden u overal vinden (CGVS, p. 19). Deze argumentatie raakt kant noch wal aangezien u en uw familie na de aanval plots wel de noodzaak zagen om te vluchten naar uw maternale oom. Dit toont aan dat u toch wel de mogelijkheid en opportuniteit had om uw huis te ontvluchten. Hierdoor rijst de vraag waarom u dit dan niet eerder had gedaan in plaats van stil af te wachten. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u uw vader niet kon informeren omdat uw oom had gezegd dat hij u zou slaan als u iemand zou waarschuwen (CGVS, p. 19). Dit gedrag is echter onlogisch, aangezien de gevolgen van uw stilzwijgen veel zwaarder doorwegen en zelfs tot dodelijke gevolgen hebben geleid. Wederom dient het CGVS te verwijzen naar het feit dat u een duidelijk besef had van de gevaren en de risico's. In dat geval is het onbevattelijk waarom u meer schrik zou hebben van uw oom dan van een aanval van de taliban. Daarop aansluitend is het simpelweg onlogisch en nonchalant om een afwachtende en stilzwijgende houding aan te nemen terwijl er potentieel gevaar dreigt van de taliban, wat de reële geloofwaardigheid van uw relaas en de vrees die daaruit voortvloeit verder ondermijnt.

Ten derde rijst, voortvloeiend uit het voorgaande, ook de vraag waarom u juist geviseerd wordt door de taliban. Zo was het uw oom die geslagen was door de taliban en was het tevens uw oom die hen heeft aangegeven bij het districtshuis. De problemen lijken zich bijgevolg vooral te centreren rond uw oom en met uitbreiding uw vader, die de oudste van de twee en dus ook de gezinsverantwoordelijke was. Volgens uw relaas lijken zij ook elk de gevolgen gedragen te hebben. Uw oom, degene die zelf het initiatief heeft genomen om de taliban te verklikken aan het districtshuis, is dezelfde nacht na de aanval van de overheid nog neergeschoten door de taliban (CGVS, p. 16). Vervolgens hebben de taliban ook uw vader meegenomen, waarna ze hem mishandeld en gefolterd hebben (CGVS, p. 7). Echter, als het CGVS verder de logica van uw relaas zou volgen, blijkt dat uw familie op dit moment nog maar weinig problemen lijkt te ondervinden. Ten eerste hebben de taliban uw vader na vier maanden alweer vrijgelaten (CGVS, p. 16). Als de taliban nog wrok zouden voelen tegenover de daden van uw oom, is het toch wel eigenaardig dat ze plots uw vader weer levend zouden vrijlaten. Daarnaast blijkt er sinds uw vertrek nog maar bitter weinig te zijn gebeurd. Zo hebben de taliban tot één jaar na uw vertrek in uw dorp rondgevraagd waar u zich bevindt. Ook hebben ze uw maternale oom gevraagd waar u zich bevindt. Er wordt telkens geantwoord dat ze u niet meer

hebben gezien sinds de gebeurtenissen (CGVS, p. 19). Buiten het stellen van vragen, lijken de taliban niets meer gedaan te hebben tegenover uw familie. U bevestigt dit ook door zelf expliciet aan te geven dat deze zaken enkel plaatsgevonden hebben tot een jaar na uw vlucht uit Afghanistan, wat eind 2020 inhoudt. Dit impliceert dat de taliban al lange tijd niet meer naar u op zoek zijn. Daarnaast stelt u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat uw ouders en oom, buiten onderlinge familiale moeilijkheden, geen problemen meer hebben (CGVS, p. 7). Ondanks dat u aangeeft de taliban te vrezen, hebben er zich al afzienbare tijd geen problemen meer voorgedaan wat ook de actualiteit van uw vrees ondermijnt.

Ten vierde dient er ook gewezen te worden op het feit dat de gebeurtenissen die u beschrijft zich opmerkelijk snel afwikkelde, wat het geheel opnieuw onaannemelijk maakt. Volgens uw verklaringen heeft de overheid uw huis op een vrijdagnacht aangevallen wanneer de taliban zich in uw gastenkamer bevonden. De aanval zelf duurde ongeveer twee uur. Nadat de dorpelingen u en uw familie na de aanval hadden bevrijd, kwam de taliban onmiddellijk langs met de vraag waar u en uw oom zich bevonden. Toen ze uw oom zagen wegvlugten, hebben ze hem neergeschoten (CGVS, p. 15-16). Toen besloten u en uw familie het huis te ontvluchten. Echter, in dit geval is er toch wel veel gebeurd op korte tijd. Op éénzelfde avond is uw huis aangevallen door de overheid, hebben jullie bezoek gekregen van de taliban in verband met de aanval en hebben ze uw oom neergeschoten. Rekening houdend met de geschetste context van een conflictueuze regio en uw inconsistente en onlogische verklaringen, is de door u uiteengezette en snelle opeenvolging van gebeurtenissen onaannemelijk.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Hongarije en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië en Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u zowel in Roemenië als in Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het eerste land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, het land is waar de verzoeker bescherming dient aan te vragen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u enkele taskara's, een grote hoeveelheid foto's van uw leven in Afghanistan en de medische documenten van uw vader neergelegd. Echter, deze verschillende documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beoordeling omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en desbetreffende vrees wijzigen. Ten eerste bevatten de zes taskara's louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Ten tweede verwijzen de foto's voornamelijk naar uw dorp en leven in Afghanistan, alsook de veiligheidssituatie die er heerste. Enkele van de foto's tonen een hoop stenen, die volgens u de ruïne van uw gastenkamer voorstellen. Echter kan aan de hand van deze foto's niet opgemaakt worden welk gebouw er ooit op die plek heeft gestaan en of dit gebouw tot uw familie behoort heeft. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw oom in het ziekenhuis. De foto's zijn bijzonder onduidelijk en daarnaast is er geen concreet bewijs dat de persoon op de foto ook daadwerkelijk uw oom is of in welke omstandigheden deze persoon gewond was geraakt. Tevens zijn de foto's van uw oom in het ziekenhuis van zulke lage kwaliteit dat het zowaar onmogelijk is de persoon op de foto te identificeren. Tot slot legt u medische attesten over de mentale toestand van uw vader neer. Echter geven de attesten geen uitsluitsel over uw relaas. Zo beschrijven de documenten bondig de mentale toestand van uw vader, maar verwijzen ze op geen enkel moment naar de gebeurtenissen zoals beschreven, noch naar de reden waarom uw vader mentale problemen heeft. Het betreffen daarbovenop ook nog eens kopieën en foto's waaraan geen enkele bewijswaarde gegeven kan worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is immers wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen ze de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in

concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker brengt in het verzoekschrift de volgende correcties aan op het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

“• Verzoekende partij heeft niet verklaard dat zijn moeder kwaad werd en de talibs toeriep dat ze wreed en onmenselijk waren. De oom kwam naar een andere kamer in de woning waar de moeder ook was en hij vertelde wat er gebeurd was waarna de moeder van verzoekende partij riep dat de talibs wreed en onmenselijk waren maar dat was niet in aanwezigheid van de talibs zelf en niet tegen de talibs.

• De oom heeft tegen de commandant niet verteld dat de taliban vaak naar de moskee kwamen en dat de imam een talibanrechter was, maar wel dat de talibs naar de logeerkamer kwamen om er te eten en te logeren.

• De vader van verzoekende partij werd gemarteld door de taliban en daardoor heeft hij nog meer mentale klachten wat ook blijkt uit de attesten die verzoekende partij heeft neergelegd.

• De taliban kwam vrijdagavond opnieuw langs om te eten en te slapen. Die nacht en dus tegen de vroege morgen volgde een inval van de overheid op hun huis en enkele omliggende huizen. De volgende avond kwam de taliban langs. Het is dus niet die nacht zelf dat de taliban is langsgekomen.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de:

“- Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, samenwerkingsplicht,

- Schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83.”

Verzoeker verwijt verweerder dat er geen rekening werd gehouden met de inhoud van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83.

Verzoeker stelt vervolgens dat het, gelet op de correcties zoals aangebracht sub 2.1., vaststaat “ dat het CGVS tot een beoordeling is gekomen op basis van een feitenrelaas die niet correct werd weergegeven waardoor deze beoordeling en beslissing dan ook niet kan worden weerhouden.”

Inzake de motivering omtrent het verklikken van de taliban door zijn oom, betoogt verzoeker:

“Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze motivatie.

Het CGVS heeft immers geen oog voor de specifieke situatie van de oom van verzoekende partij.

De oom was op dat moment jong en ongehuwd. De leeftijd speelt natuurlijk wel een belangrijke rol in het gedrag van mensen en zo in het gedrag van verzoekende partij en in deze van zijn oom.

Het CGVS kan niet zomaar aangeven dat dit niet het geval zou zijn of dat het gevaar gekend zou zijn om dan te oordelen dat het gestelde gedrag onbegrijpelijk zou zijn.

Er is voldoende wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat jongeren emotioneel gedrag stellen in plaats van rationeel gedrag.

Het brein van een jongere werkt niet zoals deze van een volwassenen. Bovendien niet elke volwassenen reageert hetzelfde op een bepaalde situatie. De ene kan veel meer emotioneel reageren en de andere veel rationeler.

Het is duidelijk dat de oom van verzoekende partij emotioneel reageerde.

Bovendien dacht hij dat de taliban het niet te weten zou kunnen komen.

Het CGVS heeft met deze situatie geen rekening gehouden en schuift deze elementen aan de kant.

De motivatie van het GVS kan dan ook niet worden weerhouden.”

Dat hij zijn familie niet inlichtte, verklaart verzoeker als volgt:

“Opnieuw stelt verzoekende partij vast dat het CGVS geen oog heeft voor de specifieke situatie van de paternele oom van verzoekende partij en voor deze van verzoekende partij.

Verzoekende partij mocht niets zeggen van zijn oom die voor verzoekende partij een oudere is. Binnen de Afghaanse gemeenschap zal verzoekende partij niet anders kunnen dan te moeten zwijgen.

Verzoekende partij had natuurlijk schrik voor de taliban, maar hij had ook schrik voor zijn oom die hem rechtstreeks instructies had gegeven samen met een dreigement.

Verzoekende partij had dan ook geen andere keuze dan naar hem te luisteren en te doen wat hij vertelde.

Ook ging verzoekende partij ervan uit dat het risico voor de taliban beperkter zou zijn dan het risico voor hetgeen zijn oom zou doen, omdat de taliban uiteindelijk niet wist wie de taliban had aangegeven en zou dit wel het geval zijn, dan zouden ze terechtkomen bij de paternele oom gezien hij de taliban had aangegeven.

Verzoekende partij kon ook niets vertellen tegen zijn vader omdat dit niet mocht van zijn oom.

Verzoekende partij vreesde ook dat de vader excuses zou gaan aanbieden voor het gedrag van de paternele oom. De vader van verzoekende partij had immers mentale problemen en gebruikte medicijnen. Na de martelingen door de taliban is zijn mentale gezondheid nog veel meer verslechtert. De stukken met betrekking tot zijn mentale gezondheid werden ook bijgebracht.

Niemand wou bijkomende problemen binnen het gezin hebben. Immers, de vader van verzoekende partij was ook een vaderfiguur van de paternele oom. De grootvader van verzoekende partij is lang geleden gestorven en de vader van verzoekende partij heeft toen zijn kleine broer opgevoed waardoor de vader van verzoekende partij een vaderfiguur is voor de paternele oom van verzoekende partij.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.”

Betreffende de motivering aangaande het feit dat ook hij werd geïdoleerd, stelt verzoeker:

“Ook in deze motivatie kan de verzoekende partij zich niet vinden.

Toen de oom de aangifte heeft gedaan, was verzoekende partij met zijn oom. De oom is vermoord en daarna werd hij geïdoleerd. Er is dan ook een reële vrees dat verzoekende partij ook zal worden vermoord.

Als men éénmaal door de taliban wordt geïdoleerd, dan zal de taliban die persoon tot de dood ook niet meer met rust laten. De reële vrees is dan ook nog steeds actueel.

De vader van verzoekende partij werd gemarteld door de taliban en als gevolg van de marteling heeft de vader meer psychische problemen gekregen. De vader van verzoekende partij functioneert niet meer als normale mens en daardoor was er geen nut of voordeel meer dat de taliban hem vasthield.

De motivatie van het CGVS kan niet weerhouden worden.”

Omtrent de motivering inzake het snelle verloop van de gebeurtenissen, betoogt verzoeker:

“Het CGVS heeft duidelijk een verkeerde interpretatie gegeven aan de verklaringen van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft niet verteld dat het om één en dezelfde avond ging.

De gebeurtenissen hebben zich niet allemaal op één avond afgespeeld. Vrijdagnacht (ze waren al aan het slapen) doet de overheid een aanval. Deze neemt ongeveer 2 à 2,5 uur in beslag. De verzoekende partij die toen nog heel jong was legt met betrekking tot feiten van 3 jaar geleden uit dat hij dit denkt. Hij laat dus duidelijk blijken dat hij hier niet zeker van is. De tijdspanne kan dus niet zomaar voor echt aangenomen worden, wat het CGVS wel doet en dan de tijdspanne nog eens beperkt tot 2u.

De taliban is de volgende avond gekomen. Dit is ook hetgeen wat in de p.13 nota's (PO) staat vermeld:

(...)

Niet alles heeft aldus op één avond afgespeeld.

Uit het geheel van de verklaringen van verzoekende partij blijkt dit dus duidelijk.

Indien dit niet duidelijk was voor de PO dan had de PO hieromtrent specifieke vragen kunnen stellen, zeker gezien de nog zeer jonge leeftijd van verzoekende partij.

De verzoekende partij was op het moment van het PO nog maar een 2-tal maanden 18 jaar geworden.

Er mag dan ook verwacht worden dat de vragen zijn aangepast aan zijn leeftijd en de antwoorden ook worden geïnterpreteerd rekening houdend met zijn leeftijd en de situatie waarin hij zich bevindt (vertrek al jaren geleden, opgelopen trauma's, reisweg...).

Gezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS met het geheel van deze elementen rekening heeft gehouden, is verzoekende partij van oordeel dat het middel gegrond is.

Indien bepaalde zaken uiteindelijk toch niet duidelijk zouden zijn of indien er meer concrete verklaringen zouden worden verwacht of indien bepaalde verklaringen voor een andere interpretatie vatbaar zouden zijn,

moet hieromtrent duidelijkheid worden verkregen, alvorens die verklaringen of de eigen interpretatie van de verklaringen te gebruiken om een weigeringsbeslissing te nemen. Het middel is geschonden."

Waar hem verweten wordt dat hij in verschillende landen naliert om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij verzaakte aan het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende in een aantal andere landen, doet verzoeker geleden:

"Indien dit als reden zou worden aanvaard om een weigeringsbeslissing te motiveren, dan kunnen onnoemelijk veel VIB onder meer om deze reden worden afgewezen.

Het is algemeen geweten dat het merendeel van de verzoekers om internationale bescherming geen VIB indienen in een land waar ze geen VIB willen indienen, tenzij zij ertoe gedwongen worden.

Doch dit kan en mag geen reden zijn om een weigeringsbeslissing ten gronde te motiveren.

Deze argumentatie kan eventueel van nut zijn in een Dublin beslissing doch niet in een beslissing ten gronde.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet weerhouden worden."

Met betrekking tot de door hem neergelegde documenten, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Verzoekende partij heeft duidelijke stukken bijgebracht die zijn verzoek om internationale bescherming verder ondersteunen.

De gegevens die vervat zijn in de taskara's als deze in de attesten met betrekking tot de mentale toestand van de vader worden op zich niet betwist door het CGVS.

Het CGVS stelt dat de oorzaak van de mentale toestand van de vader niet blijkt uit de documenten. Verzoekende partij wil nog benadrukken dat zijn vader reeds medicatie nam en een mentale problemen had doch de situatie met de taliban en de martelingen hebben dit veel slechter gemaakt waardoor de vader niet meer normaal kan functioneren.

Verzoekende partij benadrukt dat er geen reden is om te twifelen aan zijn verklaringen en dit in het licht van de documenten die hij heeft bijgebracht.

Indien verzoekende partij bijkomende documenten zou kunnen verkrijgen, zal hij niet nalaten om deze nog over te maken, maar hiervoor is hij natuurlijk afhankelijk van anderen."

Verder voert verzoeker aan:

"Verzoekende partij is nu nog maar 18 jaar oud en was nog maar recent 18 jaar geworden op het moment van het persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud op DVZ was hij minderjarig.

Op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan was hij dus ook minderjarig. Verzoekende partij heeft rond december 2019 (al drie jaar geleden dus) Afghanistan verlaten. Verzoekende partij is nu 18 jaar en hij was in december 2019 dus 15 jaar. Hij is als niet begeleide minderjarige gearriveerd in België en heeft een verzoek om internationale bescherming ingeroepen ingediend op 28.12.2020 en dit uit vrees voor de taliban. Hij verblijft sindsdien in België en was nog eerder in Europa gearriveerd om België te bereiken. Hij verblijft dus al ruime tijd in Europa waar hij is gearriveerd als niet begeleide minderjarige. Hij is nog maar recent meerderjarig geworden. In deze periode heeft verzoekende partij zich goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt.

Verzoekende partij is van oordeel dat dit gegeven al voldoende moet zijn om een beschermingsstatuut te verkrijgen. Ofwel zal hij gedwongen worden gerekruteerd ofwel zal zij als verwesterd, ongelovige, verrader... worden aanzien.

In ondergeschikt orde rechtvaardigt het geheel van de elementen van verzoekende partij (verblijf in het Westen voor geruime tijd, overname van de normen en waarden van het Westen, zijn levenswijze ...) dat er een beschermingsstatuut moet worden toegekend.

Verzoekende partij volgt immers de levenswijze van de taliban niet:

- Alles is veranderd voor verzoekende partij. Het omgaan met vrouwen, mannen, omgaan met mensen,... is veranderd; het is onmogelijk voor verzoekende partij om terug naar Afghanistan en onder het regime van de taliban te moeten leven.

- Hij gaat niet akkoord dat meisjes en vrouwen mogen geslagen worden. Hij gaat niet akkoord met het plegen van geweld tegenover eender wie. Hij gaat niet akkoord met het afhakken van een hand bij een diefstal... iemand die een misdrijf begaat, moet gestraft door een gevangenis te krijgen;

- Hij wil muziek beluisteren die hij wil, zoals hij nu ook doet. Hij beluistert voornamelijk popmuziek, pashtou liedjes, en ook Engelstalige en Franstalige liedjes wat niet is toegestaan door de taliban.

- Verzoekende partij heeft sinds zijn aankomst steeds lessen en een opleiding gevolgd. Hij heeft 4 à 5 maanden de OKAN lessen gevolgd. Hij heeft snel de taal kunnen aanleren en is daarna al kunnen beginnen met het regulier onderwijs. Hij zit nu in het 5 de middelbaar, en volgt een kookopleiding.

- Verzoekende partij werkt nog steeds. Hij werkt ondertussen al zeker een half jaar. Vroeger werkte hij in een Arabisch restaurant in de keuken en nu werkt hij in een Chinees restaurant als ober. Hij dient varkensvlees gerechten op en dient ook alcohol op. Hieruit blijkt reeds dat die normen en waarden zoals opgelegd door de taliban, niet behoren tot de identiteit van verzoekende partij.

- Verzoekende partij doet aan sport, hij speelt voetbal en speelt ook cricket. Hij houdt ook van fietsen.

- Hij wil zelf kiezen of en welke baard hij wil laten staan, welke haarstijl hij heeft, welke kleren hij wil dragen... Hij draagt geen traditionele kledij, en heeft ingeschoren lijnen in zijn haren, wat ook allemaal opnieuw niet toegelaten is door de taliban.

- Verzoekende partij heeft in België steeds een keuzevrijheid gehad. Deze keuzevrijheid kan en wil verzoekende partij nooit opgeven. Het leven is moeilijk en de vrijheid om te beslissen wat hij wanneer wil doen, hoe hij zich gedraagt ... wil hij behouden.

- Hij wil zelf beslissen of hij sociale media gebruikt en welke sociale media hij dan ook gebruikt. Tiktok en instagram gebruikt hij het meest. Op tiktok heeft hij onder andere duidelijk aangetoond dat hij de taliban allesbehalve steunt. Er werden veel filmpjes gepost met betrekking tot het Afghaanse leger en ook video's met tranen voor Afghanistan in de periode dat de taliban de macht heeft overgenomen (stuk 3). Deze video's zijn openbaar en makkelijk te vinden.

- Verzoekende partij heeft een vriendin, E. (...), al voor een periode van ongeveer 6 maanden. Hij vindt dat iedereen het recht heeft om te beslissen wat voor een relatie deze wil en met wie hij dit wil. Deze relatie zou hij nooit mogen aangaan door de taliban.

Het CGVS meent dat bijkomende elementen in overweging kunnen genomen worden maar doet dit niet omdat verzoekende partij gedurende de procedure geen bijkomende concrete elementen zou hebben overgemaakt.

Indien het CGVS hieromtrent bijkomende informatie wou of verwachtte, had het CGVS deze vraag eenvoudig kunnen stellen aan verzoekende partij of had hem bijkomend kunnen uitnodigen voor een gesprek.

Verzoekende partij was een niet begeleide minderjarige die tijdens het persoonlijk onderhoud echt nog maar 2 maanden 18 jaar was geworden en de vragen die moeten worden gesteld in het kader van dit verzoek moeten dan ook duidelijk, concreet worden gesteld.

Het is onredelijk en onaanvaardbaar om alle verantwoordelijkheid in de schoenen te schuiven van de verzoekende partij, een niet begeleide minderjarige tot voor kort.

Het CGVS heeft tevens zijn verplichtingen.

Indien het CGVS over bepaalde zaken onvoldoende informatie had, dan had het CGVS minstens een vraag moet stellen aan verzoekende partij.

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij het middel geschonden heeft en in elk geval haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet weerhouden worden en het middel is ernstig en gegrond."

Verzoeker gaat vervolgens in op de door verweerder gehanteerde en beschikbare landeninformatie. Verzoeker stelt dat de door verweerder gehanteerde landeninformatie niet volledig en niet voldoende is en verwijst zelf naar en citeert uit landeninformatie (verzoekschrift, p.15-23). Voorts geeft hij aan:

"Een aanpassing aan de stikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban is onmogelijk voor verzoekende partij die in België is toegekomen als niet begeleide minderjarige."

Verzoeker concludeert:

"In casu heeft verzoekende partij een risicoprofiel (supra) minstens zijn er risico verhogende factoren.

Alle elementen tezamen moeten in overweging worden genomen omdat deze tezamen juist aantonen dat verzoekende partij een zeker risicoprofiel, minstens verschillende risico verhogende factoren heeft.

Verzoekende partij heeft bovendien niet gehandeld conform de islamitische geloofsleer zoals zeer strikt geïnterpreteerd door de taliban.

Gezien bovendien de taliban niet kan beschouwd worden als een actor van bescherming, dient dan ook aan verzoekende partij het statuut van vluchteling te worden toegekend."

2.3. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

"schending van artikel 48/4, Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en voert aan:

"De kritiek hierboven onder de titel "De bespreking van de bronnen van het CGVS", blijft dan ook hier volledig overeind. Verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting die hier als hernomen moet worden beschouwd.

Er is en blijft een groot gebrek aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban. Een aantal belangrijke bronnen zijn gestopt zijn met het publiceren of bijwerken van (openbaar) materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan... De voorgelegde rapporten moeten uiterst zorgvuldig gelezen worden en met de nodige terughoudendheid. Het staat bovendien vast dat de Afghaanse economie ingestort is. Een heel complex sociaal en economisch systeem is stilgevallen vanwege de plotse machtsovername door de taliban na een decennialang gewapend conflict, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de opschorting van niethumanitaire hulpstromen en sancties, de droogte en strenge winters,

de covid19-pandemie, de verlamming van het bankwezen en het financiële stelsel, maar ook wegens gedragingen van de de-facto-overheid. Sinds 15 augustus 2021 zijn op alle vlakken de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking van Afghanistan achteruitgegaan. (A/HRC/49/24, p.12). De taliban hebben sinds de machtsovername in augustus 2021 willekeurig arrestaties uitgevoerd van onder andere journalisten en voormalige regeringsfunctionarissen, alsook deze personen aangevallen. Er zijn ook uithuiszettingen bezig, waarvan het niet duidelijk is op welke schaal dit gebeurt. Ze hebben een beleid en praktijken opgelegd die een schending betekenen van de rechten van vrouwen en meisjes op onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid en bewegingsvrijheid, naast andere basisrechten. Alhoewel de-factoregering een minister van justitie, een procureur-generaal en rechters benoemd heeft, heerst er een juridisch vacuüm waardoor het geenszins duidelijk is welke regels door de Afghaanse burgers moeten gerespecteerd worden. Ze hebben weliswaar een amnestie afgekondigd voor al de personen die voorheen met de Afghaanse regering hebben gewerkt, met buitenlandse regeringen of bedrijven, doch blijkt dat dit in de praktijk niet nageleefd wordt. Dit heeft aanleiding gegeven tot een grootschalige "braindrain". De Verenigde Naties hebben hun humanitaire operaties in het hele land voortgezet na de machtsovername door de taliban, niettemin is er een aanzienlijke stijging van het aantal incidenten waarvan zij het slachtoffer zijn. Er heerst een grote instabiliteit. Al deze elementen samengenomen hebben ook nog een ontwrichtend effect gehad op de reeds precaire Afghaanse economie. De internationale gemeenschap heeft economische acties ondernomen in navolging van specifieke gedragingen van een rebellengroep, die heden de feitelijke regering van Afghanistan vormt. Dit doet de internationale gemeenschap niet lichtzinnig. Dit doet de internationale gemeenschap omdat het gedrag, de normen, de waarden, het beleid... van de taliban onaanvaardbaar zijn. Het is de taliban die de oorzaak hiervan is (actor). De mensen die nood zullen hebben aan humanitaire hulp in 2022 is gestegen met 30,4% ten opzichte van 2021 en zal neerkomen op meer dan 24 miljoen mensen. Het staat dan ook vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in diens elementaire levensbehoeften kan voorzien."

Verzoeker verwijst tot slot andermaal naar en citeert uit informatie van Nansen. "De nota van Nansen van 18.10.2022 bevestigt in feite bovenstaande vaststellingen (supra) en blijft de conclusies van het CGVS bekritisieren gezien deze onder andere zijn gebaseerd op te weinig, onvoldoende actuele, onvoldoende accurate, onvoldoende relevante, te beperkte.... bronnen (supra)."

Verzoeker vestigt verder de aandacht op zijn familiale situatie. Hij betoogt:

"Verzoekende partij verblijft al geruime tijd (3 jaar) buiten Afghanistan eerst als minderjarige, daarna en nog niet zo lang als meerderjarige.

Verzoekende partij is immers nu nog maar 18 jaar oud en was nog maar recent 18 jaar geworden op het moment van het persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud op DVZ was hij minderjarig. Op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan was hij dus ook minderjarig. Verzoekende partij heeft in december 2019 Afghanistan verlaten, ondertussen al dus 3 jaar geleden. Verzoekende partij is nu 18 jaar en hij was in december 2019 dus 15 jaar.

Hij diende op die jonge leeftijd op basis van beslissingen van de anderen binnen de familie en om onder andere zijn leven te redden zijn thuisland waar hij is geboren en opgegroeid te verlaten. Dit is enorm traumatiserend voor een jongere op die leeftijd.

Hij is als niet begeleide minderjarige gearriveerd in België en heeft een verzoek om internationale bescherming ingeroepen ingediend op 30.12.2020 en dit uit vrees voor de taliban. Hij verblijft sindsdien in België en was nog eerder in Europa gearriveerd om België te bereiken. Hij verblijft dus al ruime tijd in Europa waar hij is gearriveerd als niet begeleide minderjarige. Hij is nog maar recent meerderjarig geworden. In deze periode heeft verzoekende partij zich goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt.

Het netwerk waarop hij nu heden ten dage kan steunen, is onzeker.

De situatie in Afghanistan verslechtert dagelijks. Het gaat zelfs zo slecht in Afghanistan dat families dochters verkopen om te kunnen overleven, en dus enkel om eten te kunnen kopen of dat mannen hun nieren verkopen.

Bovendien heeft de vader van verzoekende partij mentale problemen en kan deze niet instaan voor het gezin. Het gezin verblijft ok bij de maternale oom wat zeer moeilijk verloopt. Immers 2 gezinnen (deze van de oom met zijn echtgenote en dochter en zijn gezin, zijnde de vader, moeder en de kinderen) verblijven allemaal tezamen doch het is de oom die overal voor instaat. De oom behandelt de kinderen slecht. De oom klaagt steeds over hoelang hij de familie van verzoekende partij nog moet onderhouden. In de mate van het mogelijke heeft verzoekende partij ook al wat geld kunnen overmaken maar dit was niet veel.

Minstens valt verzoekende partij dan ook onder de voorwaarden om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen."

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 28.11.2022, en later aan deze betekend te hervormen en deze het statuut van vluchteling toe te kennen.

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 28.11.2022 en later aan deze betekend te hervormen en deze het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie enkel een print screen van TikTok bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 27 september 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingdossier, stuk 9).

Verzoeker betoogt “dat verzoekende partij zich openstelt voor en actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijs in contact komt met de westers liberale cultuur en westerse waarden en normen.

Verzoekende partij is van mening dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat hij een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Verzoekende partij is immers toegekomen als toen NBM en is op heden 20 jaar oud geworden.

Hierdoor was hij ook erg beïnvloedbaar is en kan aldus worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten, het verblijf in het opvangcentrum, het verblijf buiten het opvangcentrum, zijn activiteiten in België, zijn werk..., bewust en ook onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij door zijn specifiek profiel niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Daarnaast onderlijnt verzoekende partij tevens nog hij als minderjarige in 2019 (toen 15 jaar) Afghanistan heeft verlaten en aldus al meer dan 5 jaar geleden en nog voor de machtsovername van de Taliban. Hij is als niet begeleide minderjarige gearriveerd in België en heeft een verzoek om internationale bescherming ingeroepen ingediend op 28.12.2020 (toen 16 jaar) en heeft dan ook al een hangende asielprocedure van bijna 4 jaar.

In deze periode heeft hij zich ook verder kunnen aanpassen aan de westerse waarden en normen en ook om één van de landstalen beter onder de knie te krijgen.

Verzoekende partij verzoekt Uw Raad om deze informatie aan het dossier toe te voegen en deze te betrekken in Uw beraad gezien deze het standpunt van verzoekende partij verder ondersteunen.”

Verzoeker legt vervolgens een aantal stukken neer ter ondersteuning van zijn relaas. Meer bepaald gaat het om:

“Stuk 4 zijn foto's van de oom K.R. (...). De foto's werden reeds bijgebracht. Op de foto's werd de oom nog verzorgd in het ziekenhuis maar daarna werd hij vermoord. Verzoekende partij brengt deze foto's digitaal bij omdat volgens verzoekende partij deze foto's wel voldoende duidelijk zijn.

Stukken 5 tot en met 11 zijn stukken over de medische situatie van de vader van verzoekende partij, N.R.R. (...). De vader van verzoekende partij werd gemarteld door de taliban en daardoor heeft hij nog meer mentale klachten

Stuk 5 is het verslag van het ziekenhuis m.b.t. de opname van de vader met als datum 18.12.1398. De vader werd toen opgenomen omdat hij was gemarteld door de taliban. Deel 1 zijn de gegevens van het ziekenhuis en deel 2 is de mentale toestand van de vader.

Stuk 6 is tevens een bewijs van opname van de vader in de psychiatrie. In dit document verklaart een oom dat hij voor de vader van verzoekende partij zal zorgen en hij verantwoordelijk is.

Stuk 7 is een overzicht van de medicamenten die de vader moest innemen. Alleen de naam van de vader is op de documenten in het pashtou.

Stukken 8.a-8.d zijn 4 voorschriften voor de medicijnen van de vader.

Stuk 9 wordt bijgebracht omdat hiermee verzoekende partij wil aantonen dat de vader effectief schade had opgelopen aan zijn hoofd.

Stuk 10 is opnieuw een medisch document m.b.t. de vader ten gevolge van de foltering die hij heeft ondergaan door de foltering van de taliban, daterend opnieuw 18.12.1398.

Stuk 11 zijn de resultaten van medische onderzoeken van de vader, gedateerd 18.12.1398.

Verzoekende partij had reeds een deel van deze documenten bijgebracht, doch wilt deze via de aanvullende nota opnieuw voorleggen gezien het belang van deze documenten.

Het is vanwege de foltering die de vader heeft ondergaan dat er ook een ziekenhuisopname is geweest.”

Verder legt verzoeker een aantal stukken neer ter ondersteuning van zijn verwestering en zijn leven in België. Het betreft:

“Stuk 12 Met stuk 12 worden foto’s bijgebracht tijdens een uitstap naar de luchthaven van Charleroi. In die periode volgde hij de richting toerisme. De vriendengroep is divers.

Stuk 13 Met stuk 13 worden foto’s met vrienden die ondertussen voor hem familie geworden zijn, bijgebracht. Het betreft een gezin van 4 personen. Hij kent hen van in het restaurant waar hij werkte en zijn uiteindelijk vrienden geworden en hij ziet hen nu als familie omdat hij ook steun krijgt van hen. Samen doen ze activiteiten, zoals gaan wandelen, samen iets gaan drinken ...

Stuk 14 Met stuk 14 worden foto’s bijgebracht tijdens een uitstap naar Frankrijk. Hieruit blijkt opnieuw dat hij deelneemt aan activiteiten en dat hij een diverse vriendengroep heeft.

Stuk 15 Met stuk 15 worden foto’s bijgebracht die werden genomen op de werkplaats. Hij is fier op hetgeen hij doet en kan doen en wou dit ook tonen.

Stuk 16 Stuk 16 is een foto met vrienden en hieruit blijkt opnieuw dat zijn vriendengroep divers is.

Stuk 17 Stuk 17 is een foto met verzoeker klaar om naar school te gaan. Deze foto wordt bijgebracht omdat verzoeker veel waarde hecht aan zijn voorkomen. Hij kleedt zich elke dag zo om naar school te gaan.

Stuk 18 Stuk 18 is een foto die werd getrokken vorig jaar tijdens carnaval.

Stuk 19 Stuk 18 is een foto die werd getrokken tijdens een verjaardagsfeestje.

Stuk 20 Met stuk 20 worden foto’s bijgebracht tijdens een schooluitstap naar Nederland Ook hieruit blijkt dat hij deelneemt aan activiteiten wanneer hij kan en dat zijn vriendengroep divers is.

Stukken 21 en 22 en 24 Met stuk 21 worden verschillende schooldocumenten en documenten met betrekking tot zijn werk bijgebracht. Z. (...) heeft OKAN gevolgd, daarna de richting toerisme en daarna was hij veranderd naar de richting koken wat hij volgde sinds 2023-2024. Tijdens de stage op school werkte hij in een restaurant. Hij werkt daarnaast ondertussen ook al 3,5 jaar als een student in een ander restaurant. Hij neemt bestellingen op en bedient de klanten. Tijdens het bedienen worden ook alcoholische dranken door hem geserveerd. Het contact met de klanten ligt hem goed. De vrienden die ondertussen familie (stuk 13) geworden zijn, heft hij ook op deze manier leren kennen.

Stuk 23 Met stuk 23 worden verschillende verklaringen bijgebracht, waaronder deze van de directeur van het opvangcentrum die dit speciaal voor hem wou doen.

Stuk 25 Op een bepaald moment is Z. (...) benaderd geweest om deel te nemen aan een onderzoek/reportage met onder andere als partners de Universiteit van Luik. Hij heeft dit aanvaard. Er werd een interview met hem gedaan. Het onderwerp betrof het leven van asielzoekers en dit zou op youtube worden geplaatst. Deelname aan een onderzoek van onder andere de universiteit van Luik

Stuk 26 Onder stuk 26 treft Uw raad documenten aan m.b.t. deelname door Z. (...) aan uitwisseling met Italiaanse studenten. Z. (...) geniet van contacten van mensen van verschillende nationaliteiten. . Wordt aan Z. (...) gevraagd om aan een activiteit deel te nemen, dan is hij hiertoe ook steeds bereid.”

Bijkomend haalt verzoeker aan dat hij reeds meer dan anderhalf jaar een relatie heeft met een jongedame die van Noord-Macedonische origine is maar die wel is geboren en getogen in België. Zij leerden elkaar op het werk kennen. Dit gedrag wordt door de taliban niet getolereerd en streng bestraft.

Verzoeker verwijst verder naar een vernietigingsarrest van de Raad van eind 2023 en voert aan dat verweerder zich op informatie baseert die onvoldoende actueel, accuraat en volledig is om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen.

Verzoeker doet voorts een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan (aanvullende nota, p.6-10). In dit kader uit hij kritiek op de informatie die verweerder aanreikt in diens aanvullende nota. Ook reikt verzoeker zelf informatie aan inzake de veiligheidssituatie en de humanitaire omstandigheden in Afghanistan.

Verder voert verzoeker aan, aan de hand van algemene landeninformatie, dat de taliban moeten worden beschouwd als actor van vervolging in het kader van de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan (aanvullende nota, p.11-23) en stelt hij *“Dat het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt.*

Dat minstens vastgesteld dient te worden dat de CGVS desbetreffend niet het minste actueel onderzoek uitvoert.”

Verzoeker doet vervolgens een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de risico's die verbonden zijn aan een terugkeer vanuit het Westen naar Afghanistan (aanvullende nota, p.23-35).

Ook wijst verzoeker aan de hand van algemene landeninformatie op de situatie en het risico op mishandelingen in de gevangenissen, aangezien hij meent dat de vrees om te worden aangehouden vaststaand is (aanvullende nota, p.35-42).

“Bovendien stelt zich in casu werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering.” Verzoeker doet ook in dit kader een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen en (gepercipieerde)

verwestering en het leven en de mensenrechtenschendingen onder het talibanregime (aanvullende nota, p.43-70).

Verzoeker concludeert:

“Als Uw Raad van mening is dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dient hij, in onderschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient - op zijn minst en in uiterst ondergeschikte - nietig worden verklaard teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder.

Dat er dan ook aanleiding is in hoofdorde verzoeker de status van vluchteling toe te kennen, ondergeschikt minstens deze van subsidiaire bescherming.

Dat verzoekende partij meent dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning verrechtvaardigen

Dat verzoekende partij voor het overige volhardt in haar verzoekschrift.

Dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat de CGVS nalaat de nodige updates te doen en rekening te houden met alle beschikbare informatie.

Dat verzoeker meent dat er reden is rekening te houden met de door hem bijgebrachte recentere informatie.

Dat verzoeker meent dat deze nieuwe informatie en elementen minstens een nieuw onderzoek ten gronde rechtvaardigen.”

3.2. Verweerder legt door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.2. Waar verzoeker verwijst naar artikel 4, 3° van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing voorts te worden gelezen als verwijzing naar artikel 4, 3° van deze laatste richtlijn.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. De door verzoeker aangehaalde bepaling werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van deze in de voormelde richtlijn opgenomen bepaling.

Met de inhoud en de toepassing van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door DVZ steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verliet en op het ogenblik waarop hij, wanneer hij twee maanden meerderjarig was, werd gehoord bij verweerder en waar verzoeker op algemene en ongefundeerde wijze beweert dat verweerder bij het stellen van de vragen en het interpreteren van zijn antwoorden onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd, dient immers te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij in dit kader voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast enkele keren terloops melding maakt van het gegeven dat hij trauma's zou hebben opgelopen, dient verder te worden vastgesteld dat gelet op de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en in acht genomen dat verzoeker over deze vermeende trauma's in het voorliggende verzoekschrift nergens enige verdere, concrete en nuttige duiding verstrekt, hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij zou kampen met trauma's die van zulke aard zouden zijn dat hij omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk mentale of psychische problemen kent; laat staan dat hij zou aantonen dat deze beweerdde problemen van zulke ernstige aard zouden zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de fiche NBMV, de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhoudsopnames op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker, diens voogd of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhoudsopnames. Uit

de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Noch verzoeker, noch diens voogd, noch diens advocaat maakte in de loop van verzoekers procedure internationale bescherming verder ook maar enige melding van psychische problemen in hoofde van verzoeker; laat staan van problemen die van zulke aard waren dat zij hem mogelijks konden hinderen bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming en bij het afleggen, in dit kader, van volwaardige verklaringen. In de fiche NBMV verklaarde verzoeker integendeel expliciet dat hij geen medische problemen had (administratief dossier, fiche NBMV). Ook bij de DVZ maakte verzoeker, wanneer er expliciet werd gevraagd hoe zijn gezondheid was, geen melding van medische of psychische problemen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.30). Bij het CGVS verklaarde verzoeker nogmaals uitdrukkelijk dat zijn gezondheid goed was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.2). Ook gaf hij er aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen, dat hij benevens één opmerking omtrent het feit dat hij samen met zijn oom naar het districtshuis ging geen opmerkingen had bij dit gehoor, dat hij er alle redenen voor zijn verzoek kort kon vertellen en dat hij de tolk bij de DVZ goed had verstaan (administratief dossier, npo, p.3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerden verzoeker en diens advocaat geen opmerkingen inzake eventuele psychische problemen in hoofde van verzoeker (*ibid.*, p.19-20). Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde problemen.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te stippen dat hij getraumatiseerd zou zijn. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. Dient, in zoverre verzoeker laat uitschijnen dat er heden ten dage onvoldoende actuele, accurate, volledige en betrouwbare informatie zou voorliggen die toelaat om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, voorts te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient te worden vastgesteld dat er *in casu* een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en door partijen wordt aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De Raad is dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. De sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of

ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.” Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing eveneens als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in verweerders aanvullende nota opnieuw als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoeker stelt zijn regio en zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas als de beweerde nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien op fundamentele wijze worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Hongarije en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië en Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u zowel in Roemenië als in Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het eerste land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, het land is waar de verzoeker bescherming dient aan te vragen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.”*

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat hij voorhoudt, kan namelijk wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te

hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit verzoek zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen, na zijn aankomst in Europa verzaakte aan verschillende door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts op een gedegen wijze te doen gelden in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijnen hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker bij de DVZ nog trachtte te ontkennen dat hij in zowel Roemenië als in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22), doet bovendien nog verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Dient verder te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers concrete asielrelaas ernstig wordt ondermijnd doordat verzoeker meermaals frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de kernelementen in dit relaas.

Zo legde verzoeker vooreerst tegenstrijdige verklaringen af omtrent de wijze waarop de taliban te weten zouden zijn gekomen dat zijn oom, dit in zijn gezelschap, de taliban ging verklikken in het districtshuis. In de vragenlijst gaf verzoeker namelijk aan dat de taliban wisten dat zij klacht gingen indienen omdat een dorpsgenoot hen verklikte (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan geheel niet te weten hoe de taliban op de hoogte kwamen van het feit dat zij werden verklikt door verzoekers oom (administratief dossier, npo, p.18).

Ook over de aanval die de overheid vervolgens zou hebben uitgevoerd op het gastenverblijf van zijn woning, legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst gaf verzoeker eenduidig aan dat er bij deze aanval een belangrijke talibancommandant werd gedood, dat er daarnaast nog andere talibanstrijders werden gedood, dat er andere talibanstrijders gewond werden en dat de andere talibanstrijders waren gevlucht (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS kon verzoeker echter slechts op hypothetische wijze aangeven dat er mogelijks of waarschijnlijk taliban waren gestorven of gewond geraakt en baseerde hij dit vermoeden op het feit dat de taliban bij de aanval in het gastenverblijf waren, dat zij aldaar bloed vonden en dat dit bloed dus mogelijks allemaal van de taliban afkomstig was (administratief dossier, npo, p.12, 16).

Daarenboven legde verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop de taliban na de voormelde aanval zijn woning en familie zouden hebben aangevallen. In de vragenlijst, verklaarde verzoeker eenduidig dat de taliban slechts de dag nadat de overheid hen aanviel overgingen tot de aanval op zijn woning (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, echter in duidelijke en niet mis te verstane bewoordingen dat de taliban dezelfde dag als deze waarop de overheid hen aanviel overgingen tot de aanval op zijn woning. Niet enkel gaf hij er initieel namelijk aan dat reeds dezelfde dag bij de taliban bekend geraakte dat zij werden verklikt en dat zij daarom de woning onder vuur namen, doch tevens verklaarde verzoeker even later over het moment waarop zijn woning werd aangevallen eenduidig: *“En dan later diezelfde avond zijn de taliban langs ons huis gekomen”* (administratief dossier, npo, p.13, 16). In het verzoekschrift beweert verzoeker dan weer opnieuw dat de aanval van de overheid plaatsvond op één avond of 's nachts en dat de taliban slechts de volgende avond naar de woning kwamen om deze aan te vallen (verzoekschrift, p.10).

Bovendien legde verzoeker herhaald en frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande het aantal aanvallen door de taliban, het moment waarop zijn oom zou zijn neergeschoten door de taliban en de vraag of hij daarbij al dan niet aanwezig was. In de vragenlijst verklaarde verzoeker namelijk dat de taliban zijn woning twee keren zouden hebben aangevallen. Bij een eerste aanval, de dag nadat de overheid de taliban had aangevallen, zouden de taliban zijn vader hebben meegenomen. Vervolgens zou verzoeker zijn ondergedoken. Nadien zouden de taliban nogmaals de woning zijn binnengevallen. Tijdens deze tweede aanval zouden de taliban verzoekers oom neergeschoten hebben. Verzoeker zou daarbij niet aanwezig geweest zijn aangezien hij reeds ondergedoken was (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Volgens verzoekers verklaringen bij het CGVS zouden de taliban verzoekers woning echter slechts één keer hebben aangevallen, en dit op dezelfde dag als deze waarop de overheid de taliban had aangevallen. Daarbij zouden de taliban daarenboven tijdens één en dezelfde aanval zowel verzoekers vader hebben meegenomen als verzoekers oom hebben neergeschoten. Bovendien zou verzoeker aanwezig zijn geweest wanneer zijn oom werd neergeschoten en zou hij slechts nadien zijn weggevlucht en ondergedoken (administratief dossier, npo, p.7, 13-14, 16).

Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de meest essentiële elementen in zijn asielrelaas, laat niet toe om aan dit relaas ook nog maar enig geloof te hechten.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt bovendien nog verder ondergraven doordat de door verzoeker geschetste handelswijze en gedragingen van zijn oom in de door verzoeker geschetste context manifest onaannemelijk zijn. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom uw oom ook nog maar het minste risico zou nemen om de taliban te verklikken. U verklaarde immers zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, gestraft wordt. Zo werden mensen die de regels niet opvolgden geslagen en meegenomen (CGVS, p. 10). Daarnaast legde u ook foto's neer van slachtoffers die volgens u doodgeschoten waren omdat ze verdacht werden van samenwerken of samenzweren met de overheid (CGVS, p. 9, 13). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u en bij uitbreiding uw familie kennis hebben over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u en uw familie een zeker besef hebben van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben. Zeker als deze acties de taliban expliciet benadelen. Want dit zijn toch bijzonder kille vooruitzichten die u schetst aan de hand van zowel verklaringen als foto's. Ze dienen immers om de mensen af te schrikken van samenwerking met de overheid. Toch bleken deze zaken uw oom totaal niet te intimideren, ondanks het besef dat hij heeft van de gevolgen. Zo verklaart u dat uw oom op weg naar het ziekenhuis de taliban heeft aangegeven aan het hoofd van het districtshuis (CGVS, p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het gevaarlijk kan zijn om de taliban te verklikken aan de overheid, verklaart u dat uw oom heel boos was omdat hij meerdere keren geslagen was door de taliban en daarom dus geen schrik meer had voor de gevolgen (CGVS, p. 17). Later voegt u er ook aan toe dat hij jong en ongehuwd is en dat hij daarom zo reageerde (CGVS, p. 18). Deze argumentatie houdt echter geen stand. Ondanks dat er enig begrip opgebracht kan worden voor de situatie van uw oom en hij daarvoor gerechtigheid wilde, is het toch onwaarschijnlijk dat iemand zomaar voorbijgaat aan en helemaal geen rekening meer houdt met de mogelijke dodelijke gevolgen van zulke acties. Daarnaast verklaart u dat uw vader hem meermaals heeft afgeraden en zelfs tegengehouden om aangifte te doen, dit met als doel uw familie te beschermen. Dit bevestigt dat uw oom op de hoogte was gebracht van de gevaren en de risico's dus kende, ondanks dat hij nog jong was. Bovendien, zowel zijn leeftijd als zijn burgerlijke status zijn geen afdoende verklaring voor zijn risicovolle houding en zijn tevens geen bewijs dat hij geen weet of besef had van de gevaren die zijn acties met zich meebrachten. Wanneer u later nogmaals met deze zaken wordt geconfronteerd, stelt u dat u niet wist dat de taliban het te weten zouden komen (CGVS, p. 18). Ook dit argument houdt geen stand. U en uw familie waren immers geen onbekenden voor de taliban aangezien ze wekelijks langs uw huis passeerden. Bijgevolg is het toch een bijzonder groot risico om hen te verklikken aangezien ze u en uw familie gemakkelijk konden terugvinden. Zulk gedrag is niet alleen eigenaardig en onlogisch, maar tevens onverenigbaar met de veiligheidssituatie die uzelf eerder al had geschetst. Door deze actie heeft uw oom immers de veiligheid van uw familie op het spel gezet. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het informeren van het districtshuis u en uw familie enkel nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom uw oom zulk groot risico zou nemen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat zijn oom jong, ongehuwd en emotioneel was en door op algemene wijze te verwijzen naar het gegeven dat jongeren emotioneel gedrag kunnen stellen, ontkracht verzoeker deze motieven immers hoegenaamd niet. Ook wanneer rekening gehouden wordt met deze elementen, is het manifest onaannemelijk dat verzoekers oom de context en de bijzonder zware gevolgen die zijn gedragingen met zich konden brengen ten aanzien van zowel zijn eigen persoon als zijn familie volledig uit het oog zou zijn verloren.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Met betrekking tot deze documenten, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

“Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u enkele taskara's, een grote hoeveelheid foto's van uw leven in Afghanistan en de medische documenten van uw vader neergelegd. Echter, deze verschillende documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beoordeling omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en desbetreffende vrees wijzigen. Ten eerste bevatten de zes taskara's louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Ten tweede verwijzen de foto's voornamelijk naar uw dorp en leven in Afghanistan, alsook de veiligheidssituatie die er heerste. Enkele van de foto's tonen een hoop stenen, die volgens u de ruïne van uw gastenkamer voorstellen. Echter kan aan de hand van deze foto's niet opgemaakt worden welk gebouw er ooit op die plek heeft gestaan en of dit gebouw tot uw familie behoort heeft. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw oom in het ziekenhuis. De foto's zijn bijzonder onduidelijk en daarnaast is er geen concreet bewijs dat de persoon op de foto ook daadwerkelijk uw oom is of in welke omstandigheden deze persoon gewond was geraakt. Tevens zijn de foto's van uw oom in het ziekenhuis van zulke lage kwaliteit dat het zowaar onmogelijk is de persoon op de foto te identificeren. Tot slot legt u medische attesten over de mentale toestand van uw vader neer. Echter geven de attesten geen uitsluitsel

over uw relaas. Zo beschrijven de documenten bondig de mentale toestand van uw vader, maar verwijzen ze op geen enkel moment naar de gebeurtenissen zoals beschreven, noch naar de reden waarom uw vader mentale problemen heeft. Het betreffen daarbovenop ook nog eens kopieën en foto's waaraan geen enkele bewijswaarde gegeven kan worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is immers wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen ze de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg en op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze aan te geven "dat er geen reden is om te twijfelen aan zijn verklaringen en dit in het licht van de documenten die hij heeft bijgebracht" en "dat zijn vader reeds medicatie nam en een mentale problemen had doch de situatie met de taliban en de martelingen hebben dit veel slechter gemaakt waardoor de vader niet meer normaal kan functioneren", ontkracht verzoeker de voormelde motieven namelijk hoegenaamd niet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Ook de documenten en foto's die verzoeker (opnieuw) bij zijn aanvullende nota voegt zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Wat betreft de nieuwe kopieën van de foto's van de persoon van wie hij voorhoudt dat het zijn oom zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zowel zulke kopieën als zulke foto's eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd en geësceneerd, hetgeen hun bewijswaarde danig ondergraaft. Verder kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk verzoekers oom zou zijn. Hoe dan ook bevatten zij slechts een momentopname en kan hieruit hoegenaamd niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden de betrokken persoon gewond zou zijn geraakt.

De medische attesten worden allemaal slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer gelet op de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten en dat documenten zoals de door verzoeker neergelegde medische attesten daardoor eenvoudigweg en illegaal tegen betaling konden worden verkregen. Verder kan worden opgemerkt dat aan zulke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen.

In zoverre verzoeker verder opnieuw poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geïsoleerd of vervolgd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en daardoor verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven op jeugdige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten en enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op het feit dat hij reeds enkele jaren in België verblijft, hier naar school ging, heeft gewerkt (onder meer in een restaurant waar alcohol en varkensvlees geserveerd werden) en zich daarbij voorbeeldig heeft opgesteld, aan sport doet, uitstappen en activiteiten doet, deelnam aan een onderzoek of reportage over het leven van asielzoekers die beweerdelijk op YouTube zou worden geplaatst, naar muziek luistert, geen baard draagt, zijn kledinstijl en gedrag heeft aangepast, een netwerk van vrienden heeft, actief is op sociale media en daarbij onder meer filmpjes postte omtrent de machtsovername in Afghanistan, de taal spreekt en een relatie heeft met een meisje, op algemene wijze te poneren dat hij zich goed geïntegreerd heeft en zich de alhier geldende waarden heeft eigen gemaakt en boudweg en op eenvoudige wijze aan te geven dat hij het niet eens zou zijn met (de gewelddaden gepleegd door en de visie van) de taliban. Er kan, in tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar algemene landeninformatie tracht te laten uitschijnen, echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft op jeugdige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten, afwezig te zijn geweest uit Afghanistan, enkele jaren in Europa te hebben verbleven en alhier te hebben deelgenomen aan het publieke leven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont *in concreto* voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf en voormelde activiteiten in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Uit het loutere gegeven dat verzoeker in België gedurende de periode waarin hij alhier vertoefde, zoals overigens van hem mocht worden verwacht, naar school ging, heeft gewerkt (onder meer in een restaurant waar alcohol en varkensvlees geserveerd werden) en zich daarbij voorbeeldig heeft opgesteld, aan sport doet, uitstappen en activiteiten doet, deelnam aan een onderzoek of reportage over het leven van asielzoekers die beweerdelijk op YouTube zou worden geplaatst, naar muziek luistert, geen baard draagt, zijn kledinstijl en gedrag heeft aangepast, een netwerk van vrienden heeft, actief is op sociale media en daarbij onder meer filmpjes postte omtrent de machtsovername in Afghanistan, de taal spreekt en een relatie heeft met een meisje, kan zulks

namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar de voormelde elementen niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan, zijn verblijf van een aantal jaren en zijn activiteiten in België daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* aldus geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo verliet verzoeker zijn land van herkomst slechts wanneer hij reeds meer dan vijftien jaar was. Aldus kan worden aangenomen dat hij minstens reeds enige mate van maturiteit had en gevormd was naar, vertrouwd was met en leefde volgens de aldaar heersende normen. Bovendien omschreef verzoeker zich in België minstens bij de DVZ en bij het CGVS nog als soennitische moslim (administratief dossier, npo, p.4; verklaring DVZ, nr.9). Bovendien was verzoeker duidelijk reeds vertrouwd met de regels zoals opgelegd door de taliban. Verzoeker gaf immers herhaald aan dat de taliban reeds lang de controle hadden in zijn gehele regio en dorp, daar machtig waren en daar hun regels oplegden (zoals een baard dragen, geen muziek luisteren, niet dansen, geen drugs doen, geen Engels spreken, hoeden dragen, bidden en vrouwelijke restricties opleggen) (administratief dossier, npo, p.8-9). Ook verblijven tal van verzoekers naaste familieleden, waaronder zijn duidelijk welstellende oom, nog steeds in dezelfde regio in Afghanistan en staat verzoeker met hen nog in contact. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongelofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, toont verzoeker daarbij geenszins aan dat zijn familieleden in zijn land en regio van herkomst zouden kampen met problemen met de taliban (administratief dossier, npo, p.7; verklaring DVZ, nr.15A, 17, 32). Redelijkerwijze kan bijgevolg worden gesteld dat zijn naaste familie geen problemen heeft met het volgen van de in deze regio geldende gebruiken, waarden en normen. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekers familieleden hem opnieuw in hun midden kunnen opnemen en hem kunnen informeren over en hem kunnen begeleiden en vergezellen bij het naleven van de aldaar heersende normen, regels en gebruiken. Verzoeker, die op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt dat de taliban van zijn verblijf en activiteiten in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen en die deze activiteiten gelet op het voorgaande eenvoudigweg kan staken, toont bijgevolg niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijn hoofd zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijn hoofd een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en in zijn aanvullende nota daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad verder dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofd van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven

in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die

voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiïeten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en rekening houdende met hetgeen reeds hoger werd vastgesteld aangaande de door verzoeker ten berde gebrachte asielmotieven (waaronder zijn voorgehouden concrete problemen, zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en zijn verblijf in Europa), dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT